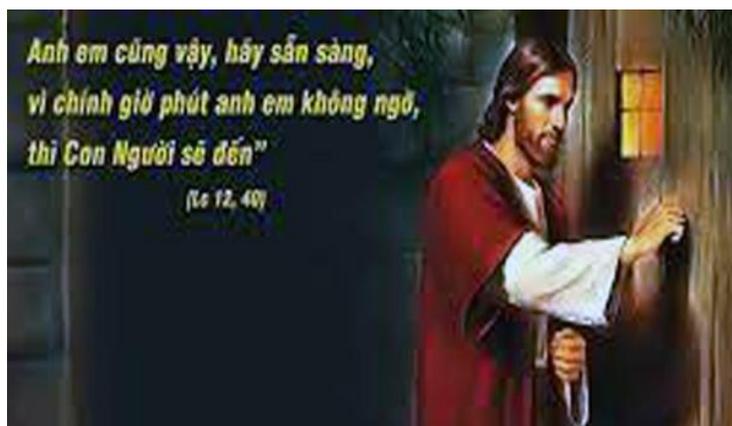

Chúa nhật tuần XIX mùa thường niên năm C

- ⇒ Nhờ đức tin, khi bị thử lòng, Abraham đã dâng Isaac. Ông hiến dâng con một mình, ông là người nhận lãnh lời hứa, là người đã được phán bảo lời này: “Chính nơi Isaac mà có một dòng dõi mang tên ngươi”. Vì ông nghĩ rằng Thiên Chúa có quyền làm cho kẻ chết sống lại, do đó, ông đã đón nhận con ông như một hình ảnh. (Dt 11:16-19)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: “Hỡi đoàn bé nhỏ, các con đừng sợ, vì Cha các con đã vui lòng ban nước trời cho các con. Các con hãy bán những của các con có mà bố thí. Hãy sắm cho các con những túi không hư nát, và kho tàng không hao mòn trên trời, là nơi trộm cướp không lai vãng và mối mọt không làm hư nát. Vì kho tàng các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó. (Lc 12:32-34)

- ⇒ “Nhờ đức tin, khi bị thử lòng, Abraham đã dâng Isaac.”

Mối giao hảo giữa gia đình ông Abraham gồm chính bản thân ông Abraham và bà Sara vợ ông) với Thượng Đế đáng làm chúng ta kinh ngạc:

- * cả hai đã lớn tuổi mà vẫn chưa có con trai “nổi giòi tông đường”;
- * lưu ý là đứa con trai đầu tiên, Ismael, KHÔNG thuộc “chính thất” mà con của nữ tỳ Hagar (xem STK 16:1-16;21:8-21);

* Sách Sáng Thế (STK) kể rằng có ba vị khách đi ngang qua nhà ông Abraham. Ông đã vui vẻ chào đón khách một cách niềm nở, ông thưa: “Thưa Ngài, nếu tôi được đẹp lòng Ngài, thì xin Ngài đừng đi qua mà không ghé thăm tôi tớ Ngài.” (St 18,3). Thái độ của Abraham bày tỏ lòng thành kính và hiếu khách. Ông biết thương người và đáp ứng đúng nhu cầu cần thiết. Ông tiếp rước khách một cách rất tận tình: Tôi xin đi lấy ít bánh, để các ngài dùng cho chắc dạ, trước khi tiếp tục đi, vì các ngài đã ghé thăm tôi tớ các ngài đây! Khách trả lời: “Xin cứ làm như ông vừa nói.” (St 18,5).

Một phần thưởng ngoài sức tưởng tượng của cả hai ông bà. Ông bà đã nhận được một hồng ân quý báu trong lúc tuổi già. Ông bà sẽ sinh một cậu con trai nối dòng. Đây là lời cầu chúc tốt đẹp nhất của ba vị khách: “Người nói: “Sang năm, tôi sẽ trở lại thăm ông và khi đó bà Sara vợ ông sẽ có một con trai.” Bà Sara bấy giờ đang nghe ở cửa lều, phía sau” (St 18,10) và “cười khúc khích nói nhỏ: “tôi và ông đã già rồi mà sinh con?”, một trong 3 vị khách nói: “Tại sao bà Sara lại cười?” – Bà Sara chối: “Tôi đâu có cười?” – Vị khách nói tiếp: “có, tôi nghe bà cười!” = Chúng để ý đến “giọng điệu” đối đáp giữa bà Sara và vị khách: **thật thân thiện và chân tình!**

* Hệ quả của sự hiếu khách thân thiện và chân tình của ông Abraham đối với 3 người khách qua đường - mà ai cũng biết đó chính là Thượng Đế - là phần thưởng hai ông bà già nua nhận lãnh (nhờ vào lòng tin sắt đá của Abraham, và có thể dù cho bà Sara không mấy tin – “cười khúc khích” – đó là người con trai đầu lòng và cũng là người con trai độc nhất, Isaac, của chính thất Sara-Abraham, “*Chính nơi Isaac mà có một dòng dõi mang tên ngươi*”, **nhưng không phải không có thử thách kinh người: đem đưa con một yêu quý nhất làm tế vật** = và Abraham đã tỏ LÒNG TIN HOÀN TOÀN...

⇒ “... kho tàng các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó.”

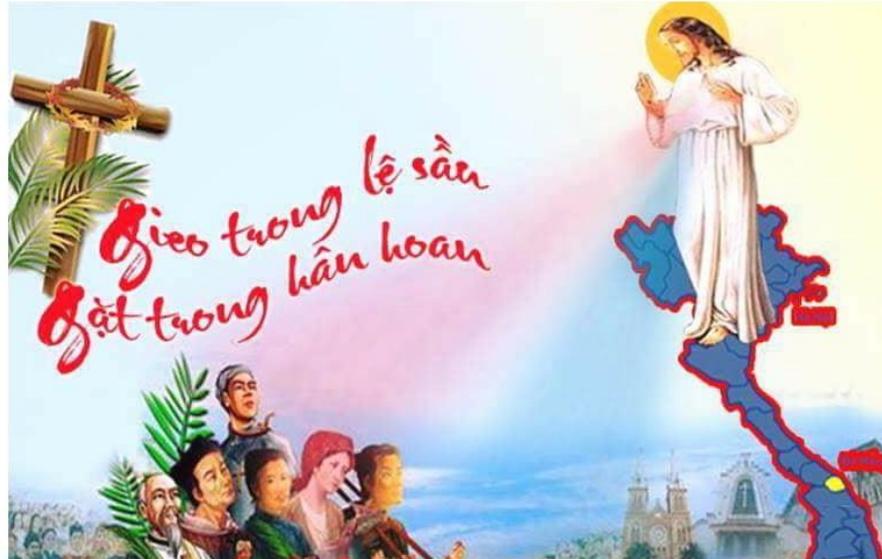
- Kho tàng của Abraham và Sara chính là Isaac, đứa con độc nhất vô cùng trân quý, kết quả của mối tương giao thân thiện chân tình với “khách đi ngang qua” cửa nhà mà tiếp đón hết sức nồng hậu... Tuy nhiên không vì trân quý Isaac, mà không tuân phục hoặc không tin tưởng/phó thác vào Đấng có quyền năng và tạo dựng nên mọi sinh vật trên vũ trụ bao la ở trần gian này = đó mới là “... kho tàng các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó.”

*“Hãy sắm cho các con những túi không hư nát,
và kho tàng không hao mòn trên trời,
là nơi trộm cướp không lai vãng
và mối mọt không làm hư nát.”*

- Abraham – cũng như Sara – đã nhận thức được kho tàng đích thực xuất phát từ đâu và đã để hết tâm trí, tấm lòng ở đó;
- Thánh Phêrô với tính chất bộc phát, chân thành, không ngần ngại tuyên xưng: “bỏ Thầy con biết theo ai?” = nói lên thật minh bạch “đâu là kho tàng thật sự” của lòng mình = Các thánh tông đồ cũng như các môn đệ tiên khởi và cho đến thời hiện đại, thiên niên kỷ thứ ba, dưới hình thức này hay hình thức khác, biết bao anh hùng tử đạo (trong đó không thể quên tổ tiên của một số trong anh chị em chúng ta: **các anh hùng tử đạo Việt Nam**) đã phải vất vả trốn chui trốn nhủi vì bị lùng bắt, nhưng nếu bị bắt thì không ngần ngại lấy chính mạng sống mình cũng như máu mình để công bố cho

người khác – và lẽ tất nhiên trong đó có cả thù địch bắt đạo và lòng bắt các Ki-tô-hữu – các người hãnh diện chịu roi đòn, gươm giáo, đóng đinh, thậm chí làm mồi ngon cho sử tử cộp báo bị giam đói nhiều ngày... để giữ vững ***kho tàng không hao mòn trên trời...***

- Đời sống cộng đoàn tu sĩ (Nam và chắc là cũng như Nữ) thường có những mẩu chuyện vui cười thâm thúy == mỗi khi một vị trong dòng tu được giáo hội công giáo phong thánh (thường là “hiển tu”, ví dụ trong dòng Lasan: các thánh Lasan – Bénilde – Miguel – Mutien Marie - Scubilion...) vì các Người nhận thức được đâu là kho tàng không hao mòn trên trời... và quyết tâm gìn giữ, tích trữ cho đến trọn đời ở trần gian này, thì các thành viên trong những cộng đoàn đó ít nhiều... tếu cho vui: chúng mình cũng phải vui mừng, hãnh diện ... vì chúng mình ít nhiều cũng là các vị... tử đạo **phải sống chung và chịu đựng** các vị hiển tu đó (!)
- ⇒ **“chịu đựng” – một cách thực tích cực và thẳng hoa -...** phải chăng là một phương cách... tử đạo (hiểu theo ý nghĩa rất rộng lớn của từ tử đạo)?
- Trên bình diện rộng lớn hơn = xã hội – đoàn thể - quốc gia, v.v...
 - +> Tại các nước văn minh , tự do dân chủ, nếu dân chúng “lỡ” bầu người lãnh đạo cà chớn thì cũng đành “chịu khổ giá/áp bức/bất mãn/tưóc đoạt” trong vài năm với niềm hy vọng bầu những vị lãnh đạo...khá hơn;
 - +> tại các quốc gia mà con vua thì làm vua, con thầy chùa quyết lá đa thì...

ôi thôi thiên tai thiên tai! “cột đèn điện mà biết đi chắc cũng lo chạy tìm đường lánh nạn...” - Dân chúng đành phải chịu “số phận hẩm hiu” chứ biết làm sao hơn (!?)

⇒ **biết làm sao hơn (!?)** = thành thật mà nói, mọi sự vật, mọi biến cố, mọi “chuyện đời” đều có hai mặt:

= mặt phải: **không biết làm sao hơn (!?)**, không có nghĩa là “đành chịu” mà là “mặc kệ... tụi bây – muốn làm gì thì làm, trái luân thường đạo lý, vô tâm vô tri, vô cảm, vô... TÌNH NGƯỜI chỉ vì nắm quyền lực/vũ khí giết người trong tay... thây kệ tụi bây! **Tôi chỉ muốn vui sống TÌNH NGƯỜI với anh chị em xung quanh tôi, và tôi cho đó là kho tàng không hao mòn là mãi nguyện rồi**” [diễn dịch/suy tư theo **phim Docteur Jivago** mà không ít người không biết đến, bộ phim rất danh tiếng được hình thành sau biến cố “Cách Mạng Vô Sản năm 1917 tại Liên Xô] – cũng không thiếu những sách vở, phim ảnh ghi lại những cuộc đấu tranh/chiến đấu – tuy bị coi như thất bại đối với người dân vô tội, những thanh niên thiếu nữ không một tất sắt trong tay – tuy nhiên “một con chim én không làm mùa Xuân – Nhưng báo hiệu mùa Xuân sắp đến! === **kho tàng không hao mòn** vẫn còn, vẫn tồn tại và vẫn... hy vọng = Mong thay!

= mặt trái: Vào ngày 30 tháng 4 năm 1975, tại Saigon thủ đô nước VNCH, không thiếu những hình tượng diễn lộ mặt trái này, trích trong hồi ký I: “...Khoảng 3 giờ chiều ngày 30 /4/1975. Tôi thả bộ qua đường Duy Tân, đến đường Thống Nhất. Dân chúng tụ tập trên công viên trước Dinh Độc Lập ngày càng đông hơn. Bộ đội nón cối qua lại cũng đông hơn, bu quanh những chiếc vạc cơm to tướng mà các “bà mẹ quân đội nhân dân” đã tài tình sáng tạo nấu nướng trên các bếp dã chiến dọc theo bức tượng Pétrus Ký. Chắc hẳn những “người con bộ đội nón cối của mẹ” sung sướng thưởng thức cơm trắng thơm ngon vừa chín tới mà từ trước, nhất là kể từ khi vượt Trường Sơn đến nay, chưa bao giờ được hưởng: một bát cơm trắng, không độn gì mà lại “thơm ngon đến thế chứ”! Ấu đó cũng là món quà chiến lợi phẩm đầu tiên mà “anh em ta” được thưởng công.

Tôi rảo quanh đường Tự Do, qua đường Nguyễn Huệ, đến đường Lê Thánh Tôn, rồi vòng quanh chợ Bến Thành. Người mua kẻ bán vẫn tấp nập. Bao nhiêu đồ của Mỹ-Ngụy tích trữ trước nay, đem ra bày biện, mời mọc. Thay vì “đẹp bỏ hết những gì là của đế quốc” thì đem ra bán, vớt vát được đồng nào hay đồng nấy. Rảo quanh một hồi, tôi mua hai hộp chocolate của đế quốc bỏ lại, vì trong túi chỉ có bấy nhiêu tiền VNCH.

Vài chiếc xe Jeep của “U Ét= (US)” chạy qua lại trên đường Nguyễn Huệ, Lê Lợi. Trên xe một đám thanh niên chưa đầy 20 tuổi, cũng có xe lẫn lộn vài ông tráng niên hay già hơn, tay đeo băng đỏ, cầm tu-huyết thổi loạn xạ. Sau này tôi mới biết đó là các “chú ba mươi”, hoặc mấy “ông ba mươi”. **Những người biết thức thời hay lợi dụng nước đục thả câu?**

Trở về đường Thống Nhất, khoảng 5 giờ rưỡi. Dân chúng càng đông hơn nhiều, đầy nghẹt trên hai thảm cỏ lớn trước Dinh Độc Lập. Từ phía Sở Thú đi tới, một đám đông thắp từng một chiếc kiệu, cờ xí tung bay. Không phải là cờ xanh-đỏ-sao vàng, lại càng không thể là cờ vàng ba sọc đỏ! Tôi tò mò theo dõi đoàn kiệu càng tiến gần đến nhà thờ Đức Bà, trực chỉ Dinh Độc Lập. Tôi tự hỏi “Quái! đám tang ai mà lớn vậy?”

Tôi chợt nhớ tới một cảnh tượng tự xảy ra đúng 12 năm về trước: cũng khoảng tháng 4 năm 1963, phong trào chống phá chế độ tổng thống Ngô Đình Diệm bùng nổ lớn tại cố đô Huế. Một trong những cuộc lên đường xuống đường sao đó, do cuộc xô xát thế nào giữa chính quyền và “những người phản bội”, mà có người tử vong. “Những người phản bội” đã tước nạn nhân trên một chiếc xe ba gác, rồi “kiệu” qua cầu Trường Tiền. Lúc bấy giờ, tôi còn là vị thành niên chỉ biết rong chơi, tình cờ đi dạo phố trên cầu Trường Tiền và chứng kiến cảnh hỗn độn này. Tuy không để ý gì đến chuyện của người lớn, nhưng tôi vẫn còn nhớ có nhiều người cầm cờ 7 màu (cờ Phật giáo) phát phát, miệng hoan hô đã đảo tùm lum.

Đoàn kiệu đến gần. Thì ra, đó là một nhóm Phật tử ô hợp và vài sư sãi cùng ni-cô mang cờ 7 màu đi theo một chiếc kiệu. Trên kiệu, bốn hoa sen to lớn bằng nylon ở bốn góc, chính giữa là bức tranh bác Hồ râu tóc bạc phơ, miệng mỉm cười đắc thắng, khoan khoái nhìn đoàn cháu chắt vui ngày “đại thắng mùa Xuân về trên quê hương ta”. Ký giả truyền thanh truyền hình làm việc đặc lực. Trong số ký giả, tôi nhận thấy

có nhiều gương mặt ngoại quốc. Có lẽ là người Pháp, người Ba Lan, người Liên Xô... Mà cũng có thể một vài người Mỹ “tiên bộ”, phản chiến kiểu Jonda Fonda.”

Tựu trung, phải chăng Đức Giêsu là Thầy, là Đường, là Chân Lý vạch ra cho mỗi Anh Chị Em chúng ta có một cái nhìn đúng “Không ai làm tôi hai chủ... = hoặc làm tôi tiền tài, hoặc làm tôi Thiên Chúa” nghĩa là biết nhận ra đâu mới thật là *kho tàng không hao mòn* khi Người nhấn mạnh hai (2) điều:

Ai muốn theo Thầy thì:

1. **Hãy từ bỏ chính mình** (mà có thể Blaise Pascal đã cảm nghiệm được khi nói: *Le Moi est haissable* = cái TÔI dễ ghét?)
2. **Vác thập giá...** mà theo Thầy. Lắm lúc chúng ta không hoặc chưa nhận thức cách tỏ tường “thập giá” mình đang khur khur treo trên vai, trên con người mình mà chỉ thấy “thập giá” người khác đem lại cho mình... **Đó là những giới hạn tất yếu của thân phận con người- vốn là tạo vật -**

+> Trong một ngày tĩnh tâm với các Soeurs – trên dưới 20 Soeurs – tôi nhìn từng Soeur một – nhìn thẳng vào khuôn mặt, và... mỉm cười với từng khuôn mặt – có tiếng xì xào “ông làm cái gì vậy?” Nhìn khuôn mặt Soeur cuối cùng xong, tôi nhắm mắt gặt gù cái đầu rồi nói: “hết sậy! ĐẸP! NHỮNG ĐÓA HỒNG TƯƠI XINH THẬT!” Ai nấy đều mỉm cười... khoái chí!

Tôi nói lớn: “NHỮNG, nên nhớ: *bông hồng càng đẹp càng có nhiều gai sắt bén phải không? ...*

Mình thường làm cố cho chị em mình đau khổ, vì mình mà chị em phải “vác thập giá”, nhưng đến khi bản thân mình, tâm tư mình bỗng cảm thấy “phải vác thập giá” thì mình lại ca thán, phàn nàn, chỉ trích các chị em khác...”

Thôi thì trong trường hợp nào cũng vậy, nếu biết tích cực/thăng hoa thì âu cũng là được ít nhiều hưởng ơn mưa móc từ gương sáng của những anh hùng tử đạo! (**tử đạo** theo ý nghĩa rất rộng) để quyết **sắm/lưu trữ những túi không hư nát, và kho tàng không hao mòn trên trời, là nơi trộm cướp không lai vãng và mối mọt không làm hư nát.**

Mong sao!

